

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 142.

Tiende Session.

37te Møde.

Lørdagen den 21de Novbr.

(Fortsat.)

Ordføreren (fortsat): Under Nr. 60 er stillet et Forslag til denne §, som gaaer i modfat Retning, nemlig, at Rettigheden for disse Haandværkere til at bosætte sig skal være indskrænket til dem, som ere en halv Mill fra Kjøbstaden, og at denne Indskrænkning skulde vare til 1ste Jannar 1867. Dette Forslag kan Udvalget heller ikke paa nogen Maade tiltræde. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, at man derved gaaer tilbage, fordi de vigtigste af disse Professionister, nemlig Lømrere, Murere, Skræddere og Skomagere nu have den Ret, ifølge Amtsbevilling, at bosætte sig Kjøbstaden nærmere end en halv Mill.

Dernæst er der en anden Omstændighed, hvorfor jeg ikke kan tiltræde dette Forslag, og det er den, at der her er fastsat en saa lang Termin, nemlig til den 1ste Jannar 1867. Aars-Terminen have vi faaet ud alle andre Steder i Loven, og der synes derfor et at være tilstrækkelig Grund til at beholde den her. — Under Nr. 61 er der stillet et Forslag af et Mindretal i Udvalget, som Udvalgets øvrige Medlemmer heller ikke paa nogen Maade kunne tiltræde; det gaaer ud paa, at den Frihed, det er tilstaaet Landhaandværkerne efter § 22 til at arbejde for Kjøbstadernes Beboere, først skal indtræde om 4 Aar eller den 1ste Jannar 1862. Det er jo nærmest en Skjønssag, hvorvidt man vil gaae i at beskytte Kjøbstadernes Rettigheder. Mig fore-

kommer det at være en af de unaturligste Indskrænkninger for Landhaandværkerne, at de ikke maae arbejde for hvem der henvender sig til dem. Paa Bladet Nr. 73 er stillet et Endringsforslag til § 97, der er foranlediget ved nogle Bemærkninger fra en æret Rigsdagsmand (Grundtvig), hvis danske Sind og Tænkemaade vi alle vide at paaskjønne. Dette nu fraværende Medlems Bemærkning gik ud paa, at de Indfødte vare stillede i et uheldigt og ubilligt Forhold ligeoverfor Udlændinge. Udvalget har forstaaet § 97 saaledes, at man vilde lade Begunstigelser for de Fremmede ophøre, forsaavidt de vare tilstaaede de Fremmede som Fremmede, men at man vilde beholde den Frihed, som var tilstaaet fremmede Laugmestere, fordi denne Frihed ikke er tilstaaet dem som Fremmede, men som Laugmestere. Det er grundet i Laugsvæsenets Princip, at den, som er Medlem af et Laug andetseds, ogsaa bliver det her. Det er en Forskiel, som ogsaa blev anerkendt i Kjøbenhavns Communalbestyrelse, da dette Spørgsmaal der var for. Men tage vi Paragrafen, saaledes som den er, og saaledes som den er optagen fra det oprindelige Udkast, saa kunde det vel være, at der er en Utydelighed deri. Naar man nemlig siger, at det ved Haandværkslaugene skal have sit Forblivende ved, hvad der er gjældende, saa maa dette nærmest forståes saaledes, som om alle de Fordele, der blive tilstaaede de Fremmede, ogsaa skulle gjælde i Fremtiden, og deriblandt er det, at Fremmede, naar de blot ere Mestere i Udlandet, uden Hensyn til, om de ere Medlemmer af noget Laug, kunne optages her i Laugene. Dette Moment har vel ikke nogen væsentlig Betydning, da det ifølge § 2 skal